KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT
29. marts 2001 *

I sag T-302/00 R,

Anthony Goldstein, Harrow, Middlesex (Det Forenede Kongerige), ved solicitor R. St John Murphy,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved P. Oliver og R. Lyal, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

angående en begæring om foreløbige forholdsregler inden for rammerne af et annullationssøgsmål anlagt i henhold til artikel 230 EF til prøvelse af Kommissionens beslutning af 7. juli 2000, der afviser sagsøgerens klage vedrørende General Medical Council's tilsidesættelse af artikel 81 EF og 82 EF,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Sagsøgeren er britisk statsborger og har bopæl i Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland. Han er uddannet læge og har videreuddannet sig i reumatologi i Det Forenede Kongerige. I januar 1990 opnåede han et »Certificate of Specialist Training« udstedt af General Medical Council (herefter »GMC«), et ved lov oprettet organ, der registrerer læger og fører disciplinært tilsyn med læger i Det Forenede Kongerige.

2 Den 10. august 1993 indgav sagsøgeren en klage til Kommissionen i medfør af artikel 3 i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i EØF-traktatens artikel 85 og 86 (nu artikel 81 EF og 82 EF) (EFT 1959-1962, s. 81, herefter »forordning nr. 17«), over visse regler, der blev anvendt af GMC, og som påstodes at være konkurrencebegrænsende.

3 Ved skrivelse af 7. juli 2000 meddelte Kommissionen sagsøgeren sin endelige beslutning i henhold til artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 17, hvorved den afviste hans klage over GMC's påståede tilsidesættelse af artikel 81 EF og 82 EF (herefter »den anfægtede beslutning«).

4 Ved stævning registreret på Rettens Justitskontor den 21. september 2000 har sagsøgeren anlagt sag med påstand om, at den anfægtede beslutning annulleres, og at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

5 Ved særskilt processkrift registreret på Rettens Justitskontor den 31. januar 2001 har sagsøgeren i medfør af artikel 242 EF og 243 EF fremsat nærværende begæring om foreløbige forholdsregler. Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

»— Det fastslås, at anvendelsen af Fællesskabets konkurrenceregler på den ordning, der er fastlagt ved Rådets direktiv 93/16/EØF, er baseret på, at de nationale domstole på den ene side og Kommissionen og Fællesskabets

retsinstanser på den anden side er forpligtet til et ægte samarbejde, hvorved de hver især handler på grundlag af den rolle, som de er tillagt ved traktaten.

— Det fastslås, at den anfægtede beslutning stadfæster opretholdelsen af en ulovlig økonomisk sektor på markedet for speciallægers tjenesteydelser på hele Det Forenede Kongeriges område.

— Det fastslås, at den anfægtede beslutning begrænser de nationale konkurrencemyndigheders og de nationale domstoles kompetence på hele Fællesskabets område, hvilket fører til et forbud mod afvikling af den ulovlige økonomiske sektor og et forbud mod oprettelse af en lovlig økonomisk sektor på det relevante marked.

— Det fastslås, at den anfægtede beslutning fremstår som en foranstaltning, der savner endog et skin af lovlighed, for så vidt som det ikke tilkommer Kommissionen, når den vurderer udøvelsen af en ret, der følger af en fællesskabsretlig forskrift, nemlig et rådsdirektiv, at ændre bestemmelsens anvendelsesområde eller at bringe virkeliggørelsen af dens formål i fare.

— Gennemførelsen af den anfægtede beslutning udsættes, indtil Retten har truffet afgørelse om sagens realitet, for så vidt som Kommissionen skjuler fællesskabskarakteren og virkningerne af de retsforskrifter, der regulerer udøvelsen af virksomhed som læge, for at fratage direktiv 84/450/EØF af 10. september 1984 dets indhold på området for vildledende reklame for

speciallægers tjenesteydelser, idet medlemsstaterne herved, i strid med fællesskabslovgivers udtrykkelige hensigt, fratages enhver mulighed for at træffe foranstaltninger til bekæmpelse af en sådan vildledende reklame fra General Medical Council.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.«

6 Begæringen er blevet forkyndt for Kommissionen. Kommissionen har den 21. februar 2001 indgivet et skriftligt indlæg, hvori den har nedlagt påstand om, at begæringen ikke tages til følge, og at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

7 Efter forkyndelsen af nærværende begæring for Kommissionen, men inden modtagelsen af Kommissionens skriftlige indlæg, har sagsøgeren den 14. februar 2001 indleveret endnu en begæring om foreløbige forholdsregler til Rettens Justitskontor vedrørende den sag, som nærværende begæring vedrører. Denne yderligere begæring, som ikke er blevet forkyndt for Kommissionen, blev registreret under nummer T-302/00 R II og er genstand for en særskilt kendelse, der afsiges dags dato.

8 Under retsmødet for Rettens præsident den 8. marts 2001 er der blevet afgivet mundtlige indlæg på vegne af sagsøgeren og Kommissionen vedrørende nærværende begæring om foreløbige forholdsregler. Sagsøgeren var repræsenteret ved barrister Peter Marks, som af sagsøgerens solicitor, St John Murphy, var blevet udpeget til at repræsentere sagsøgeren under retsmødet. Under retsmødet besvarede parternes rettergangsfuldmægtige spørgsmål fra præsidenten, der udtrykkeligt gjorde sagsøgerens rettergangsfuldmægtig opmærksom på de forpligtelser, der påhviler ham, og navnlig St John Murphy, den solicitor, der har

udpeget ham, i henhold til artikel 41, stk. 1, i procesreglementet for Retten i Første Instans (herefter »procesreglementet«).

Retlige bemærkninger

9 I henhold til artikel 242 EF og 243 EF, sammenholdt med artikel 4 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 (EFT L 144, s. 21), kan Retten, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af en anfægtet retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.

10 Det bestemmes i procesreglementets artikel 104, stk. 1, at begæringer om udsættelse af gennemførelsen af en retsakt kun kan antages til realitetsbehandling, hvis den, der fremsætter begæringen, har anlagt sag til prøvelse af retsakten ved Retten. Det bestemmes i artikel 104, stk. 2, at begæringer om foreløbige forholdsregler skal angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget. De begærede forholdsregler skal i henhold til procesreglementets artikel 107, stk. 3 og 4, være foreløbige, dvs. ikke foregribe retlige eller faktiske tvistepunkter og ikke på forhånd ophæve virkningerne af den afgørelse, der senere skal træffes om sagens realitet (jf. bl.a. kendelse afsagt af Domstolens præsident den 19.7.1995, sag C-149/95 P(R), Kommissionen mod Atlantic Container Line m.fl., Sml. I, s. 2165, præmis 22, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 12.12.2000, sag T-335/00 R, Goldstein mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 11, stadfæstet under appel af Domstolens præsident ved kendelse af 14.2.2001, sag C-32/01 P(R), Goldstein mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser). De må ikke falde uden for rammerne af den endelige afgørelse, som Retten måtte træffe om sagens realitet (jf. bl.a. kendelse afsagt af Rettens præsident den 27.10.1998, sag T-100/98 R, Goldstein mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser,

præmis 15, stadfæstet under appel af Domstolens præsident den 11.2.1999, sag C-4/99 P(R), ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 11).

11 Det bestemmes bl.a. i procesreglementets artikel 41, stk. 1, at advokater, hvis optræden over for Retten er uforenelig med Rettens værdighed, kan udelukkes ved kendelse.

Sagsøgerens argumenter

12 Sagsøgeren har, vedrørende betingelsen om, at begæringer om foreløbige forholdsregler skal angive de retlige grunde til, at de begærede forholdsregler umiddelbart forekommer berettiget, i det væsentlige gjort gældende, at det er åbenbart, at den anfægtede beslutning er ulovlig. Han har for det første anført, at den ikke opfylder de i forordning nr. 17 fastsatte retlige betingelser, eftersom den forvansker det klare formål med Rådets direktiv 93/16/EØF af 5. april 1993 om fremme af den frie bevægelighed for læger og gensidig anerkendelse af deres eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser (EFT L 165, s. 1). Sagsøgeren har for det andet anført, at Kommissionen herved med urette tiltager sig en beføjelse til at nægte sagsøgeren et effektivt retsmiddel for en national domstol.

13 Med hensyn til den påståede forvanskning af direktiv 93/16 har sagsøgeren gjort gældende, at direktivet harmoniserer de nationale bestemmelser, der regulerer forholdet mellem speciallæger og deres patienter, og at fællesskabslovgiver herved har haft til hensigt at skabe samme konkurrencevilkår i hele Fællesskabet for de personer, der udøver virksomhed som speciallæge. Under henvisning til Domstolens dom og generaladvokat Léger's forslag til afgørelse i sag C-164/94,

Aranitis (Sml. 1996 I, s. 135), har sagsøgeren fremhævet, at den anfægtede beslutning ikke tager tilstrækkeligt hensyn til den ordning, der er fastsat ved direktiv 93/16 til regulering af udøvelsen af virksomhed som læge, navnlig for så vidt angår de betingelser, der skal opfyldes for tildeling af den faglige titel læge og speciallæge samt fællesskabskarakteren og virkningerne heraf. Han har desuden anført, at den anfægtede beslutning, da den definerer markedet for speciallægers tjenesteydelser som omfattende to grupper af virksomheder, nemlig speciallæger og specialkonsulenter, anvender konkurrencereglerne i strid med ordningen i direktiv 93/16.

14 For så vidt angår påstanden om, at han er blevet nægtet et effektivt retsmiddel, har sagsøgeren i det væsentlige anført, at den anfægtede beslutning unddrager den nationale ret, der har kompetence til at anvende Fællesskabets konkurrenceregler, beføjelsen til at undlade at anvende nationale retsforskrifter, der — selv midlertidigt — kan hindre anvendelsen af fællesskabsretten.

15 Med hensyn til uopsætteligheden af sin begæring har sagsøgeren med henvisning til kendelse af 7. juli 1981 (forenede sager 60/81 og 190/81 R, IBM mod Kommissionen, Sml. s. 1857) gjort gældende, at når en beslutning, ligesom den anfægtede beslutning, er behæftet med så alvorlige og åbenbare mangler, at den klart savner enhver hjemmel, er karakteren og grovheden af en sådan ulovlighed tilstrækkelig til at godtgøre, at betingelsen om uopsættelighed under en sag om foreløbige forholdsregler er opfyldt. Sagsøgeren har videre under henvisning til kendelse af 26. marts 1987 (sag 46/87 R, Sml. s. 1549) gjort gældende, at det så meget desto mere er tilfældet, når den anfægtede beslutning — som i den foreliggende sag — ikke kun er ulovlig, men også er forfatningsstridig. Det er åbenbart, at den anfægtede beslutning er ulovlig, eftersom Kommissionen ikke har samarbejdet i god tro med Det Forenede Kongeriges Faste Repræsentation hos De Europæiske Fællesskaber, og dens forfatningsstridighed skyldes, at den er i strid med sagsøgerens grundlæggende ret til en retfærdig rettergang.

Kommissionens argumenter

16 Kommissionen har rejst tvivl om sagsøgerens interesse i afgørelsen om sagens realitet, idet han har ladet sin registrering som praktiserende læge udløbe.

17 Kommissionen har gjort gældende, at det er åbenbart, at begæringen ikke kan admitteres, for så vidt angår de fire første foreløbige forholdsregler, som sagsøgeren har begæret. For det andet svarer den anden og den tredje foreløbige forholdsregel, der er begæret, til konklusioner, der kun kan drages, såfremt den anfægtede beslutning blev annulleret ved afgørelsen om sagens realitet. Den fjerde begærede foreløbige forholdsregel svarer til at gøre gældende, at det er åbenbart, at den anfægtede beslutning savner hjemmel; med denne foreløbige forholdsregel søges i virkeligheden at få annulleret denne beslutning, hvorfor denne foreløbige forholdsregel falder uden for rammerne af en begæring om foreløbige forholdsregler, eftersom den derved ville foregribe afgørelsen om sagens realitet. Vedrørende den første foreløbige forholdsregel har Kommissionen gjort gældende, at den er en banal og i det væsentlige ukontroversiel retlig konstatering, der som sådan ikke har noget at gøre med hovedsagens genstand.

18 Hvad angår sagsøgerens femte påstand, der vedrører begæringen om udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede beslutning, har Kommissionen under retsmødet gjort gældende, at den heller ikke kan tages til følge, da Retten under en sag om foreløbige forholdsregler ikke har kompetence til at udsætte en negativ afgørelse, nemlig afvisningen af sagsøgerens klage af 10. august 1993, der er indeholdt i den anfægtede beslutning.

19 Subsidiært har Kommissionen gjort gældende, at såfremt begæringen om udsættelse af den anfægtede beslutning ikke afvises, er den klart uden grundlag.

20 Kommissionen har med hensyn til betingelsen om fumus boni juris anført, at sagsøgerens argumenter, der kommer til udtryk på forskellig vis, udelukkende er baseret på, at den anfægtede beslutning fejlfortolker direktiv 93/16, hvorved de rettigheder, som sagsøgeren påstår at have i henhold hertil, krænkes. Den har videre gjort gældende, at sagsøgerens fortolkning af direktiv 93/16 er fuldstændig urigtig, og at den begærede udsættelse derfor ikke umiddelbart forekommer berettiget.

21 For så vidt angår betingelsen om uopsættelighed har Kommissionen anført, at sagsøgeren ikke har forsøgt at godtgøre, at han vil lide et alvorligt og uopretteligt tab, hvis de begærede foreløbige forholdsregler ikke foreskrives. Hans argumentation hviler udelukkende på en antagelse om, at der eksisterer en undtagelse til reglen om, at den, der fremsætter begæring om foreløbige forholdsregler, skal godtgøre, at der foreligger uopsættelighed, når det er åbenbart, at den anfægtede beslutning er ulovlig. Kommissionen har bestridt, at der findes en sådan undtagelse. Skulle en sådan undtagelse virkelig findes, ville det være nødvendigt, at det var hævet over enhver tvivl, at den anfægtede retsakt var ulovlig. I den foreliggende sag er det derimod åbenbart, at det er sagsøgerens fortolkning af direktiv 93/16, hvorefter direktivet opstiller harmoniserede krav til praktiserende lægers uddannelse i hele Fællesskabet, der er urigtig. Selv om sagsøgerens opfattelse af direktivets rækkevidde var korrekt, ville det ikke have nogen betydning for vurderingen i den anfægtede beslutning, hvorefter den af GMC fastsatte regel om, at patienter skal henvises til en speciallæge af en alment praktiserende læge, ikke er uforenelig med artikel 81 EF.

22 Under retsmødet opfordrede Kommissionen, idet den anerkendte, at procesreglementets artikel 41, stk. 1, fandt anvendelse på sagsøgerens solicitors adfærd, udtrykkeligt Retten til at overveje, om sagsøgerens solicitor havde opfyldt sin forpligtelse som retsmedhjælper — en forpligtelse, der efter Kommissionens opfattelse gælder såvel for Fællesskabets retsinstanser som for domstolene i Det Forenede Kongerige — til at udvise den fornødne omhu og det fornødne hensyn både i forhold til Retten og til sagsøgeren. Kommissionen henviste i denne forbindelse til de 14 sager, som sagsøgeren havde anlagt forud for den sag, som nærværende begæring vedrører, og som Retten alle har afvist, idet det var

åbenbart, at de skulle afvises eller forkastes, til sagsøgerens talrige begæringer om foreløbige forholdsregler i hver sag, som ikke er blevet taget til følge af Rettens præsident, og til sagsøgerens næsten systematiske, men forgæves, appel af hver af de af Retten eller Rettens præsident afsagte kendelser til Domstolen. Kommissionen bemærkede, at Fællesskabets retsinstanser, efter at High Court of England and Wales den 12. december 1995 i henhold til Section 42 i Supreme Court Act af 1981 afsagde en kendelse, hvorefter sagsøgeren ansås for at have forvoldt unødig trætte, har afsagt 36 kendelser i forbindelse med sagsøgerens forskellige sager, begæringer om foreløbige forholdsregler samt appeller, der alle er gået sagsøgeren imod. Efter Kommissionens opfattelse er sagsøgerens solicitors vedvarende støtte til sådanne grundløse og unødige sagsanlæg udtryk for foragt for Fællesskabets retsinstanser.

Rettens præsidents bemærkninger

23 Der er ikke skygge af tvivl om, at de fire begæringer om foreløbige forholdsregler, som sagsøgeren har begæret i nærværende sag (jf. præmis 5 ovenfor), ikke kan tages til følge.

24 Ifølge fast retspraksis har den dommer, der behandler en begæring om foreløbige forholdsregler, ingen kompetence til at anordne foreløbige forholdsregler, der ikke har noget at gøre med sagsøgerens påstand i sagen. Den sag, som nærværende begæring vedrører, angår en påstand om annullation af en kommissionsbeslutning, der afviser en klage fra sagsøgeren om, at visse af GMC's regler tilsidesætter artikel 81 EF eller 82 EF. De fire af sagsøgeren begærede foreløbige forholdsregler har kun en indirekte, hvis overhovedet nogen forbindelse med hans påstande i sagen.

25 Det følger endvidere af fast retspraksis, at foreløbige forholdsregler, der begæres, skal være foreløbige og ikke endelige. De skal derfor være af en sådan karakter, at de ikke foregriber afgørelsen om sagens realitet. Det er klart, at den anden, tredje og fjerde foreløbige forholdsregel, der begæres, ikke opfylder dette krav.

26 Endvidere har Retten allerede i sin kendelse om afvisning af den første sag, som sagsøgeren anlagde mod Kommissionen, udtalt, at en borger ikke kan påberåbe sig artikel 230, stk. 4, EF med henblik på at opnå en afgørelse, der har virkning erga omnes, men tværtimod kun har søgsmålsinteresse, for så vidt den retsakt, der påstås annulleret, kan ændre sagsøgerens retsstilling væsentligt (jf. kendelse af 16.3.1998, sag T-235/95, Goldstein mod Kommissionen, Sml. II, s. 523, præmis 37; kendelsen blev stadfæstet ved Domstolens kendelse af 8.7.1999, sag C-199/98 P, Goldstein mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser). Samme ræsonnement gør sig gældende for så vidt angår begæringer om foreløbige forholdsregler. Eftersom de tre første begærede foreløbige forholdsregler inden for rammerne af denne begæring enten ikke kan ændre sagsøgerens retsstilling væsentligt eller ikke udelukkende finde anvendelse på ham, er det også af denne grund åbenbart, at de ikke kan anordnes.

27 Det er derfor åbenbart, at nærværende begæring for så vidt angår de fire konstateringer, som sagsøgeren har nedlagt påstand om, ikke kan tages til følge. Selv om det er ufornødent at vurdere, om det er så åbenbart, at begæringen i denne forbindelse ikke kan tages til følge, at den skal anses for at være udtryk for unødig trætte, idet den kun søger at genere Kommissionen, kan der ikke være tvivl om, at den er grundløs.

28 Det følger heraf, at begæringen herefter kun skal behandles, for så vidt som den tilsigter udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede beslutning.

29 Hvorvidt dette led i begæringen kan admitteres, bestrides imidlertid af Kommissionen, der betvivler, at sagsøgeren fortsat har interesse i, at de påståede forholdsregler anordnes. Kommissionen har gjort gældende, at eftersom sagsøgeren tilsyneladende har ladet sin registrering som praktiserende læge udløbe, må hans fortsatte interesse i at opretholde sit søgsmål i sagen betvivles.

30 Der er i sagens akter ingen oplysninger om, hvorledes det forholder sig med sagsøgerens registrering hos GMC. Det vil derfor ikke være passende under denne sag om foreløbige forholdsregler at tage stilling hertil, idet dette spørgsmål kun kan vurderes i forbindelse med Rettens stillingtagen til sagens realitet. Såfremt sagsøgeren har ladet sin registrering udløbe, kan det måske hænge sammen med hans afvisning af at anerkende gyldigheden af den henvisningsregel, der er genstand for den klage, som er blevet afvist ved den anfægtede beslutning, og som har givet anledning til selve sagen.

31 Det kan derfor ikke udelukkes, at begæringen om udsættelse af den anfægtede beslutning kan admitteres.

32 Hvad angår sagsøgerens begæring om udsættelse af gennemførelsen er det hensigtsmæssigt først at undersøge, hvorvidt nærværende begæring opfylder betingelsen om uopsættelighed.

33 Ingen form for materiel skade er blevet gjort gældende, og sagsøgeren har ikke fremlagt oplysninger for Retten, der giver den mulighed for at afgøre, om han vil kunne lide en alvorlig eller uoprettelig skade, hvis den anfægtede beslutning ikke udsættes, indtil der er truffet afgørelse i sagen. Sagsøgeren har navnlig nægtet sin advokat at besvare spørgsmål under retsmødet vedrørende sagsøgerens nuvæ-

rende erhvervsindkomst, og om denne i givet fald er blevet påvirket af den anfægtede beslutning.

34 Det fremgår af det af sagsøgeren anførte, at han, for at godtgøre uopsættelig-heden af den begærede udsættelse, udelukkende henviser til den ikke-økonomiske skade, som han påstår at have lidt som følge af, at det er åbenbart, at den anfægtede beslutning er ulovlig og forfatningsstridig.

35 Sagsøgerens anbringender i denne forbindelse gengiver, mutatis mutandis, visse af de argumenter, som blev fremført for Domstolens præsident i kendelsen i sagen IBM mod Kommissionen og i kendelsen i sagen Hoechst mod Kommissionen. Der blev imidlertid ikke anordnet foreløbige forholdsregler i disse sager, og Domstolens præsident fastslog — klart uden at tage stilling til den retlige rigtighed af sagsøgernes anbringender — at det ikke var godtgjort, at der forelå nogen åbenbar ulovlighed eller forfatningsstridighed (IBM-dommen, præmis 7, og Hoechst-dommen, præmis 31).

36 Inden for rammerne af nærværende begæring er sagsøgerens vidtrækkende påstand om åbenbar ulovlighed stort set ikke underbygget. Den er støttet på en bestemt fortolkning af rækkevidden af direktiv 93/16, som Kommissionen ikke er enig i. Begæringen indeholder ingen oplysninger, der giver blot en flig af støtte for sagsøgerens ligefremme udtalelse om, at det er oplagt, at Kommissionens fortolkning af direktivet er så klart urigtig eller skyldes ond tro, at det er åbenbart, at den anfægtede beslutning dermed er ulovlig. Faktisk synes den anfægtede beslutning end ikke ved første øjekast at vedrøre en sådan fortolkning, men en vurdering af, om artikel 81 og 82 EF finder anvendelse på den adfærd, som GMC kritiseres for at have udvist.

37 Sagsøgerens fortolkning af direktiv 93/16 er næsten udelukkende baseret på et citat fra generaladvokat Léger's forslag til afgørelse i sag C-381/98, Ingmar, hvori

der blev afsagt dom den 9. november 2000 (Sml. I, s. 9305, på s. 9307. Navnlig med henvisning til punkt 33 i forslaget til afgørelse erstatter sagsøgeren — men uden at gøre Retten opmærksom herpå — ordene »handelsagent« med »speciallæge« og »direktivet« med »direktiv 93/16«. Generaladvokaten henviste imidlertid til Rådets direktiv 86/653/EØF af 18. december 1986 om samordning af medlemsstaternes lovgivning om selvstændige handelsagenter (EFT L 382, s. 17). Som Domstolen udtalte i Ingmar-dommen, fremgår det navnlig af anden betragtning til direktiv 86/653, at »de ved direktivet foreskrevne harmoniseringsforanstaltninger bl.a. har til formål at ophæve begrænsningerne for udøvelsen af virksomhed som handelsagent, ensrette konkurrencevilkårene inden for Fællesskabet og forstærke retssikkerheden i handelssamkvemmet« (præmis 23). Henvisningen til Ingmar-dommen kan således ikke underbygge det synspunkt, hvorefter Kommissionens mere indskrænkende fortolkning af rækkevidden af direktiv 93/16 tydeligvis er så urigtig, at den udgør en åbenlys fejl.

38 Derfor — idet det er ufornødent at afgøre, om sagsøgeren har ret i sin antagelse om, at der i tilfælde af åbenlys ulovlighed findes en undtagelse til hovedreglen om, at i sager om foreløbige forholdsregler skal uopsætteligheden godtgøres i forhold til sagsøgerens personlige situation — er det klart, at den i sagen anfægtede beslutning hverken er åbenbart ulovlig eller forfatningsstridig.

39 Da sagsøgeren ikke har henvist til en alvorlig eller uoprettelig skade, som han skulle være blevet påført personligt som følge af, at den anfægtede beslutning opretholdes, indtil der er truffet afgørelse om sagens realitet, skal nærværende begæring ikke tages til følge, idet det er ufornødent at tage stilling til, om den opfylder den yderligere betingelse om, at der foreligger fumus boni juris med hensyn til påstanden om annullation af den anfægtede beslutning. Det er derfor ufornødent at tage stilling til Kommissionens anbringende, hvorefter Retten under en sag om foreløbige forholdsregler, selv om betingelserne om uopsættelighed og fumus boni juris er opfyldt, ikke har kompetence til at udsætte en negativ afgørelse som den, der er indeholdt i den anfægtede beslutning.

40 Hvad angår Kommissionens anbringende om, at Retten forudsætningsvis har kompetence til at straffe advokater, der insisterer på at indbringe grundløse og unødige sager for Retten, er det ufornødent at tage stilling til, om Retten har en sådan kompetence inden for rammerne af denne begæring. Uanset hvor grundløs, hvis ikke unødig, nærværende begæring måtte være med hensyn til de fire begærede foreløbige forholdsregler, kan der ikke rejses tvivl om ægtheden af sagsøgerens interesse i at få udsat den anfægtede beslutning. Det er ikke desto mindre formålstjenligt at understrege, at en advokats adfærd, hvorved han — på grundlag af samme faktum — til stadighed indgiver en række begæringer om såvel foreløbige som endelige forholdsregler, som det er åbenbart skal afvises eller forkastes, navnlig når disse begæringer næsten uden undtagelse indeholder uunderbyggede påstande om, at den pågældende fællesskabsinstitutions beslutninger er ulovlige, at den handler i ond tro eller tilsidesætter sine forpligtelser, klart er udtryk for unødig trætte. Der henvises i denne forbindelse særligt til artikel 41, stk. 1, i Rettens procesreglement, som bestemmer følgende:

»En rådgiver eller en advokat, hvis optræden over for Retten, præsidenten, en dommer eller justitssekretæren er uforenelig med Rettens værdighed, eller som misbruger sine beføjelser, kan til enhver tid udelukkes fra retsforhandlingerne ved en kendelse afsagt af Retten, efter at den pågældende har haft lejlighed til at udtale sig.

Kendelsen kan fuldbyrdes straks.«

41 Selv om det med henblik på ikke at tage den foreliggende begæring til følge er ufornødent at påberåbe kompetencen i henhold til procesreglementets artikel 41, stk. 1, vil Retten, såfremt der på vegne af sagsøgeren bliver indgivet yderligere begæringer vedrørende sagens genstand af grundløs eller unødig karakter, eller

som indeholder generelle, men uunderbyggede påstande om åbenbar ulovlighed, om ond tro eller andre lignende ærekrænkende udtalelser, overveje at udøve sin kompetence i henhold til artikel 41, stk. 1.

42 Det følger af ovenstående, at nærværende begæring om foreløbige forholdsregler i det hele ikke bør tages til følge.

På grundlag af disse præmisser

kender

RETTENS PRÆSIDENT
for ret:

1) **Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.**

2) **Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.**

Således bestemt i Luxembourg den 29. marts 2001.

H. Jung
Justitssekretær

B. Vesterdorf
Præsident